

II./2021

POROČILA IZ SVETA ZA OTROKE

Krščanska adventistična cerkev v RS
Ljubljana 2021

3. april 2021

ALI RAZUMEŠ?
Maxo Dorlis, 40, Haiti

Prvi misijonar adventist, W. J. Tanner je na Haiti prišel leta 1905 in bil presenečen, ko je našel več skupin adventistov. Izvedel je, da je nekdo leta 1879 iz Anglije na Haiti poslal adventistično literaturo. Jamajški krojač Henry Williams in njegova žena, ki živita na Haitiju, sta prebrala literaturo in se odločila za posvečevanje sobote. Vpliv para je privedel do ustanovitve adventističnih skupin, ki jih je presenečen misijonar našel 26 let kasneje.

Štirinajstletni Maxo je rad vsako popoldne kakšno uro prebiral Sveto pismo na travnatem dvorišču pred svojim domom v haitijski prestolnici Port-au-Princeu. Ljubil je svetopisemske dogodke – še posebej o Mojzesu in desetih zapovedih.

Neki dan ga je opazila dvanajstletna Natasha.

"Ali razumeš Sveto pismo?" ga je vprašala.

"Da," je odvrnil. "Razumem."

Povabil jo je, naj proučuje skupaj z njim. Vedel je, da je Natasha adventistka sedmega dne in da gre v cerkev drug dan kakor on. Pomislil je, da bi bilo skupno proučevanje Svetega pisma odličen način, da jo prepriča, da bi morala hoditi z njim v cerkev ob nedeljah.

"Prav rada bi proučevala s teboj," je vzkliknila Natasha. "Rada bi ti povedala, kar vem o Svetem pismu." Maxo in Natasha sta se strinjala, da se za proučevanje dobita trikrat tedensko.

Po mesecu dni proučevanj je bil Maxo prepričan, da je Božji dan sobota in ne nedelja. Natasha mu je v Svetem pismu pokazala 86 besedil o sedmem dnevu soboti.

Maxo je pastorka vprašal, zakaj njihova cerkev posvečuje nedeljo.

"Ali mi lahko iz Svetega pisma dokažete, da je nedelja določena kot sveti dan?" je vprašal in mu podžal svoje črno Sveto pismo.

Pastor ni mogel najti niti enega besedila.

Rekel pa je: "Da, nedelja je prvi dan tedna. A Jezus je vstal na nedeljo in zato jo posvečujemo kot sveti dan."

Maxo je odprl Sveto pismo in mu po vrsti pokazal 86 besedil o sedmem dnevu soboti. Pastor je bil presenečen.

"Pastor sem in tokrat prvič vidim ta besedila," je dejal. "Kje si jih našel?" "Ali jih lahko naslednjo nedeljo preberem v cerkvi?" je vprašal Maxo. "Ne!" je zavpil pastor. "Jezus je umrl na križu in vstal na nedeljo. To je konec najinega pogovora."

Naslednjo nedeljo Maxo ni šel v cerkev s svojo družino. Še naprej je z Natasho proučeval Sveto pismo. Prenehal je jesti svinjino, rakce in drugo nečisto hrano. S prijatelji je prenehal piti pivo.

Natasha ga je povabila, naj gre z njo v molitveni dom Krščanske adventistične cerkve. "Morda naslednji teden," je odvrnil. Ni bil namreč vaju, da bi šel v cerkev ob sobotah.

Bila pa je sobota, ko se je odločil, da gre z njo. Da bi lahko šel, je moral manjkati v šoli, ki na Haitiju ima pouk ob sobotah. Mami ni hotel povedati, ker se je bal, da ga bo hotela ustaviti. V nahrbtnik je zložil obleko. Na pol poti do cerkve se je ustavil v restavraciji in se preoblekel. Potem se je sešel z Natasho in sta šla skupaj v cerkev.

Bogoslužje je bilo za Maxa novo doživetje. "Ne razumem," je rekel Natashi. "Ni glasne glasbe in petje in pridiga sta tako drugačna. Všeč mi je, kako slavite Boga."

Naslednjo soboto je spet prišel, pa tudi naslednjo. 22. septembra leta 1995 se je 15-letni Maxo krstil. Natasha je bila presrečna.

Maxo je bil prvi v svoji družini, ki je postal adventist. Po njegovem pričanju pa so danes adventisti še njegova mama in 15 drugih družinskih članov.

Maxo je hvaležen Natashi, da je bila prava misijonarka in ga poučila o Svetem pismu. Danes študira za pastora na univerzi Southern Caribbean v Trinidadu in Tobagu. Del daru trinajste sobote bo namenjen odprtju učnega središča na tej univerzi.

10. april 2021

JEZNA MATI
Maxo Dorlis, 40, Haiti

Haiti ima veliko vrst netopirjev, od katerih so nekateri edinstveni v državi. Med netopirje spadajo: sajast brkati netopir, Parnellov brkati netopir, Waterhousov nosati netopir, večji buldoški netopir, mehiški uhat netopir, jamajški sadjejadi, kubanski figojedi netopir, veliki repati netopir in brazilski brezrepi netopir.

15-letni Maxo je materi eno leto govoril, da hodi ob sobotah v šolo v haitijski prestolnici Port-au-Princeu. Dejansko pa je zahajal v molitveni dom Krščanske adventistične cerkve s 13-letno prijateljico Natasho. Odločil se je življenje izročiti Jezusu in krst je bil napovedan v nedeljo zjutraj v Karibskem morju.

Ko se je Maxo pripravljal, da gre na obalo, ga je mama vprašala, ali bi jo spremljal v cerkev. Maxo je slovesno odkimal. Povedal ji je, da ima to jutro v načrtu krst z adventističnim pastorjem. Mama je bila pomembna vodja v svoji cerkvi, in to jo je razbesnelo.

"Zakaj se hočeš krstiti?" je zahtevala odgovor. "Saj si že kristjan!"

Maxo je pojasnil, da je v Svetem pismu izvedel za sedmi dan soboto – najprej s proučevanjem z Natasho in potem v Krščanski adventistični cerkvi. Mama ni hotela poslušati.

"Naj ti nekaj pojasnim," je vpila "Če se krstiš, ne bom več plačevala šolnine zate. Vrgla te bom iz hiše."

Maxo je bil ob teh materinih besedah žalosten, še vedno pa prepričan, da se je odločil pravilno.

"V Svetem pismu piše, čeprav bi te mati in oče zapustila, te jaz vendarle ne zapustim, skrbel bom zate," je dejal Maxo. "Četudi mi ne boš plačevala šolnine in mi ne boš dajala hrane, vem, da bo Bog poskrbel zame."

"Dve možnosti imaš," je dodala mama. "Ob nedeljah hodiš z mano v cerkev in ti bom plačevala šolnino. Ali pa hodi v cerkev ob sobotah in neham plačevati šolnino in boš moral iz moje hiše."

Maxo se je odpravil na obalo in se krstil skupaj z 200 drugimi, ki so skupaj z njim obiskovali evangelizacijo adventistične cerkve. Potem se je vrnil domov in spakiral oblačila. Nameraval je zapustiti hišo, kakor je ukazala mama. Ko je hodil proti vratom s potovalko v roki, je na ramenu začutil roko. "Zakaj me ne ubogaš, sin?"

Maxo se je obrnil in videl mamo v solzah. "Mama, naj ti povem, kaj sem izvedel o Bogu," ji je dejal.

Deček in mama sta sedla na kavč v dnevni sobi in Maxo je odprl črno Sveto pismo. Naslednjih nekaj ur sta ga skupaj proučevala.

Materino obličje se je med branjem zmeščalo.

"Žal mi je, da sem se razjezila," je rekla. "Nič nisem vedela o tvojem prepričanju."

Zdaj je bil Maxo na vrsti, da se opraviči. Priznal je, da že celo leto hodi ob sobotah v molitveni dom Krščanske adventistične cerkve, čeprav je govoril, da hodi v šolo. Mama je bila presenečena. "Kako pa ti je uspelo dobivati dobre ocene, če si toliko manjkal?" je vprašala.

Maxo je opisal, kako se je dodatno učil in mu je uspelo dobiti dobre ocene pri izpitih. "Lahko vidiš, kako me je Bog blagoslovil za posvečevanje sobote," je odgovoril.

Mama je želela izvedeti več o Svetem pismu in prosila, da bi naslednji dan znova skupaj proučevala. Ko sta dan za dnem skupaj brala, jo je Maxo iz Svetega pisma učil enako, kakor je Natasha učila njega. Čez čas je tudi Maxov 13-letni brat prosil, da se pridruži skupini za proučevanje. Potem si je to želela tudi 16-letna sestrična, ki je živela z njimi.

Skoraj vsakodnevno proučevanje Svetega pisma se je nadaljevalo tri leta. Potem se je krstil Maxov brat, mesec dni kasneje mama in še dve sestrični. Potem se je krstilo še 12 drugih družinskih članov.

Maxo je pravi misijonar, saj je k Jezusu pripeljal 15 družinskih članov. Danes se uči za pastorja na univerzi Southern Caribbean v Trinidadu in Tobagu. Del daru trinajste sobote bo v tem četrletju pomagal odpreti učno središče za misijonarje.

17. april 2021

POUČEVANJE ZOBOZDRAVNIKA

Magdalina, 12, Trinidad in Tobago

Majhna Magdalina je stala pred lekarno v Sv. Martinu, mestu v Trinidadu in Tobagu, in čakala, da jo pride oče iskat po pouku. Včasih je morala čakati celo uro ali celo uro in pol, da je oče prišel z dela in jo peljal domov. Mnogo ljudi je šlo mimo in stopalo v lekarno in iz nje. Spraševala se je, ali ti ljudje ljubijo Jezusa.

Ko je tisto popoldne sedla k očetu v avto, je imela zanj vprašanje.

"Toliko ljudi pride v lekarno in iz nje," je začela, "ali bi jim lahko delila traktate?" Oče se je na široko nasmehnil. Rad je slišal, da želi njegova hči oznanjati Jezusa.

"Seveda, brez težav," je dejal.

Oče je poiskal traktate o Jezusovi ljubezni in Magdalina jih je vtaknila v nahrbtnik, ko je naslednji dan šla v šolo. Po pouku jih je ponujala ljudem, ki so stopali v lekarno in iz nje. "Pozdravljeni, kako ste?" je začela. "Ali vam smem ponuditi tale traktat o Jezusovi ljubezni?" Nihče ga ni zavrnil. Ko je oče prišel po hčer, je ta veselo naznanila, da je razdala vse traktate.

Naslednji in še naslednji dan je vzela s seboj še več traktatov. Ko jih je očetu začelo zmanjkovati, jih je doma natisnil.

Čez čas je deklica opazila, da gre vsako popoldne mimo lekarne zobozdravnik. Tam mimo je hodil v ambulanto. Vsako popoldne mu je dala traktat in on ga je vsakič vzel. Magdalina je očetu povedala za zobozdravnika. "Očka, ali mu lahko povem kaj o Jezusu," je vprašala.

Oče je zobozdravnika poznal, saj je pozdravil mamine zobe. "Seveda, lahko," je odvrnil.

Naslednji dan je Magdalina pričakala zobozdravnika, ko je šel mimo. "Ali imate Jezusa v svojem življenju?" je vprašala.

Zobozdravnik je bil presenečen, ko je slišal to vprašanje. Ni namreč prebral traktatov, ki mu jih je dala deklica.

"Slišal sem zanj, vanj pa ne verujem," je odgovoril zobozdravnik.

Magdalino je to razžalostilo. Želela je, da bi spoznal Jezusa. "Ali imate čas za svetopisemski dogodek?" je vprašala.

Človek ni mogel zavrniti te ponudbe in je deklico povabil, naj pride naslednji dan k njemu v ambulanto. Oče ji je dovolil, da obišče zobozdravnika. Dejal je, da jo bo pobral pred njegovo ambulanto in jo od tam peljal domov. Tisti večer je Magdalena očeta prosila za nekaj svetopisemskih besedil o Jezusu. Imela je še eno prošnjo.

"Zobozdravnik nima Svetega pisma," je začela. "Ali bi mu lahko eno podarila?"

Oče je poiskal novo Sveto pismo. Zobozdravnik je bil presrečen, ko mu ga je Magdalena podarila naslednje popoldne .

Naslednji mesec ga je vsak dan po šoli obiskala. Skupaj sta brala Sveto pismo in se pogovarjala o svetopisemskih poročilih, ki sta jih skupaj prebrala. Zobozdravnik je začel verovati v Jezusa. Neki dan je izjavil, da razume, da je Bog ob stvarjenju dal na stran sedmi dan, soboto kot sveti dan. Magdalena ga je za naslednjo soboto povabila z njimi v cerkev.

Odgovoril je: "da, imam čas, lahko grem."

Magdalena je navdušeno prenesla novico očetu, ko jo je prišel iskat. "Povabila sem ga v cerkev z nami in je rekel, da bo šel," je navdušeno pripovedovala.

Naslednjo soboto se je Magdalena z mamo in očetom pripeljala po zobozdravnika, da bi šli skupaj v cerkev. Magdalena je bila zelo srečna. Tudi mama je bila zelo srečna. Zobozdravnik pa je bil še posebej srečen. "Čudovito hčerko imata," je dejal očetu. "Prej nisem vedel nič o Jezusu. Zdaj pa ga poznam."

Magdalena je prava misijonarka, saj deli traktate in je z zobozdravnikom govorila o Jezusu. Njen oče Maxo je prav tako misijonar, saj je k Jezusu pripeljal mamo in 14 drugih družinskih članov, ko je bil še deček. Danes pa študira za pastorja na univerzi Southern Carribean v Trinidadu in Tobagu. Del daru trinajste sobote bo namenjen odprtju učnega središča za misijonarje. Hvala, ker načrtujete obilen dar trinajste sobote, ki bo pomagal študentom, da se usposobijo za misijonarje.

24. april 2021

UKRADEN DENAR

Eddison Young, 18, Trinidad in Tobago

Adventistični nauk je verjetno v Trinidad in Tobago prišel okoli leta 1879 z literaturo iz Anglije. Okoli leta 1880 ali 1881 se je v Tobagu sešla skupina posvečevalcev sobote, ki jo je vodil James R. Braithwaite. Do zgodnjih osemdesetih let je adventistično literaturo v Trinidad in Tobago pošiljala mednarodna misijonarska družba iz ZDA. Prvi otipljivi pozitiven odziv na adventistični nauk v Trinidadu je prišel z izvodom knjige "Očaki in preroki", ki jo je napisala Ellen G. White. Poslana je bila posamezniku, ki je postal eden prvih posvečevalcev sobote na otoku.

Eddisonove oči so se razširile, ko je prijatelj iz žepa potegnil denar. Videl je bankovec za 20 dolarjev, tri po 10 in kup manjših. Prijatelj Antonio je imel 100 trinidadskih dolarjev, kar znese okoli 15 ameriških dolarjev. "Tole sem ukradel," je rekel Antonio z velikanskim nasmeškom. "Rad bi kaj kupil."

Petnajstletnika sta hodila nasproti javne šole v Bonairu, mestu v Trinidadu in Tobagu. Antonio je z lačnim pogledom pregledal stojnice, kjer so ponujali pečenega piščanca, ribe in pite. Ustavil se je in 20 dolarjev ponudil Eddisonu.

"Kaj bi rad kupil?" je vprašal.

Eddison je bil lačen in je sprejel denar. A nobena hrana s stojnic ga ni pritegnila. "Nič ne bi kupil tukaj," je rekel. "Raje kupim kaj bližje svojega doma."

Naslednji dan je učitelj poklicala Eddisona v pisarno.

"Govoril sem z Antoniєм o tem, da je včeraj ukradel 100 dolarjev iz denarnice neke deklince," je začel. "Antonio pravi, da si denar ukradel ti. Ali to drži?"

Eddison je bil zelo žalosten. Učitelju je povedal o svojem pogovoru z Antoniєм in da je sprejel 20 dolarjev. Učitelj je bil vesel,

da ni bil Eddison ta, ki je ukradel denar. "Da si sprejel ukraden denar ni bilo prav," je rekel.

Naslednji dan se je Eddison spet znašel v učiteljevi pisarni. Tam so bili tudi njegova mama, ravnatelj, Antonio in Antonieva mama.

"Priden otrok si," je rekel ravnatelj Eddisonu. "Kako se je to zgodilo?" "Žal mi je," je žalostno rekel Eddison. "Nikoli več se ne bo ponovilo.«

Ravnatelj je dejal, da bodo Eddisona za sedem dni izključili iz šole, kar bo kazen za sprejet ukraden denar. Antonia so izključili za mesec dni, ker je ukradel denar. Od obeh pa so zahtevali, da deklici denar vrneta dvakratno. Eddison si je od mame sposodil 40 dolarjev, da je lahko to izročil dekletu.

Tisti večer je poklical Eddisonov oče, ko je slišal, da so ga izključili iz šole. Z mamo sta bila ločena in je živel v drugem mestu.

"V cerkev bi moral," mu je dejal.

"Da, moral bi," se je strinjal Eddison.

In resno je mislil. V cerkev ni hodil, odkar je bil deček. Pozanimal se je, ali je v bližini njegovega doma cerkev. Morala bi biti toliko blizu, da lahko gre peš, ker ni hotel prositi mame, da mu da denar za avtobus. Potem se je spomnil, da je 15 minut peš hoje proč adventistična cerkev. Naslednjo soboto se je odpravil tja in odkril, da so vsi prijateljski in se ga veselijo. Spet je šel naslednjo soboto in še naslednjo.

Minila so tri leta in v cerkvi so organizirali veliko evangelizacijo. Eddison je povabil družino in so se odzvali. Na koncu srečanj se je Eddison krstil skupaj z mamo, babico in 12-letnim bratom, 9-letno sestro in 11-letno sestrično. "Srečen sem," pove Eddison. "Zdaj skupaj praznujemo soboto in vsi ljubimo Boga."

Danes Eddison obiskuje adventistično srednjo šolo Caribbean Union College Secondary School ob univerzi Southern Caribbean. Je pravi misijonar, ki je družini predstavil Jezusa. Univerza Southern Caribbean lahko sprejme še več misijonarjev v usposabljanje. Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti misijonarsko učno središče prav na tej univerzi.

1. maj 2021

MILOST NA POTOVANJU

Ethan, 10, Trinidad in Tobago

Edini novi akustični instrument, izumljen v dvajsetem stoletju, prihaja iz naftne industrije Trinidada in Tobaga. Kovinske posode ali kovinski bobni veljajo za nacionalno glasbilo otoka, prvi pa so bili narejeni iz naftnih sodčkov. Glasba Calypso in kovinski bobni so atrakcija na praznovanjih na obeh otokih.

Ethanova družina ljubi pustolovščine. Nekoč so sedem dni potovali z vlakom s čezsibirsko železnico v Rusiji. Spet drugič so najeli avtodom in tri tedne potovali po Avstraliji. Potovanje, ki ga Ethan ne bo pozabil, pa se je zgodilo v njegovi domovini Trinidadu in Tobagu.

V nedeljo zgodaj zjutraj se je Ethan z mamo in očetom vkrcal v avto, da bi se odpeljali na plažo na Karibskem morju. Preden je oče zagnal motor, je molil kakor vedno, kadar so se odpravljali na potovanje.

"Nebeški Oče, prosimo te za tvojo milost na tem potovanju. Prosim, vodi nas, ko se odpravljamo na plažo. Hvala ti."

Potem so se odpravili na pot. Bilo je prijetno toplo jutro. Plaža ni bila prepolna in Ethan se je vesel odpravil v vodo. Okoli poldneva je postalo vroče in na plaži je mrgolelo ljudi.

"Gremo domov," je predlagala mama.

Družina je pobrala stvari in se odpravila v avto.

Oče je vozil, mama pa sedela ob njem. Ethan je sedel za očetom na zadnjem sedežu. Veselo so se pogovarjali, ko so se vozili po gozdni gorski cesti. Nenadoma pa...

Bum!

Avto je stresel močan tresk. Zrak je prebodel zvok lomljenja stekla in zvijanja kovine. Avto se je ustavil. Oče se je obrnil in pogledal Ethana. "Ethan, ali si v redu?" je vprašal.

Deček je mirno sedel. Niti praske ni imel. "Da, v redu sem;" je odvrnil. "Kaj se je zgodilo?"

"Nekaj je padlo na avto," je odgovoril oče.«

Mama je vpila. Ni slišala pogovora med očetom in Ethanom. "Ali je Ethan v redu?" je vpila.

"V redu je," je odvrnil oče. "V redu je."

Ljudje so se hitro zbrali okoli avta. Nekdo je želel poklicati reševalce. Nekdo drug je ponudil vodo.

Ethan, oče in mama so stopili iz avta. Prav nič niso bili poškodovani.

"Ni treba klicati reševalcev, v redu smo," je govoril oče.

Ethan je pogledal avto. Prednje steklo je bilo raztreščeno, prednji del avta je bil vbočen. Pred avtom pa je ležalo velikansko drevo. Padlo je s previsa nad cesto in pristalo na avtu. Zdaj je ležalo počez čez cesto in onemogočalo promet v obe smeri.

Samo čudež je ohranil Ethana in njegove starše pri življenju. Ko bi drevo padlo nekaj sekund pozneje, bi zadelo avto točno nad Ethanovo glavo.

"Še dobro, da smo molili za milost na potovanju," je rekel Ethan.

Oče in mama sta se takoj strinjala.

"Hvala, Jezus," je rekel oče. "Hvala ti."

Po tistem dnevu je mama vedno spomnila Ethana, kako pomembno je moliti za milost na potovanju. "Če se obrneš na Boga, te bo zaščitil," je rekla.

Oče je ohranil kos lesa za spomin na Božjo milost na potovanju. Kadar Ethan vidi kos lesa, se spomni, da je Bog vedno z njim in da je lahko hvaležen za njegovo zaščito.

Ethan rad moli, preden se z družino odpravijo na pustolovščine.

"Dragi Bog, prosim, bodi z nami med potovanjem in prosim, nakloni nam potovalne milosti," pove. "V Jezusovem imenu, amen."

Ethan in njegovi starši Leon in Corine, obiskujeta univerzitetno cerkev na univerzi Southern Caribbean v Trinidadu in Tobagu. Vaš dar trinajste sobote pred tremi leti je pomagal postaviti novo univerzitetno cerkev. Hvala za vaš dar trinajste sobote, ki pomaga širiti evangelij po svetu.

8. maj 2021

GUMBEK

Matthais, 10, Trinidad in Tobago

Moruga Scorpion, ki izvira iz južnega Trinidada, je uradno druga najbolj pekoča paprika na svetu, saj dosega 2 milijona enot na lestvici Scoville. Za primerjavo, paprika beleži od 0 do 100, in jalapeno 10.000 enot.

Matthias se je rodil v Trinidadu in Tobagu s popkom, ki ga nekateri imenujejo "gumbek".

Njegov popek je izbočen. Zdravnik pravi, da ne gre za izbočen popek, ampak naj bi iz dečkovega popka štrlel del njegovega črevesja.

Zdravnik tudi pravi: "Ne skrbite, verjetno se bo samo zaprlo do njegovega tretjega leta."

Zdravnik je mami in očetu prav tako dejal, naj skrbno varujeta popek pred poškodbami. Če se koža poškoduje, lahko Matthias resno zboli. Mama in oče sta čakala in molila, da bi se popek zacelil. Če se to ne bo zgodilo, bo moral Matthias na operacijo.

Minilo je eno leto. Dve in tri. Matthiasov popek pa se ni zacelil. Zato so zdravniki sklenili, da potrebuje operacijo.

Še tri leta so bila potrebna, da so našli čas za operacijo. Oče in mama sta molila. Tudi prijatelji iz cerkve so molili.

Matthias je bil prestrašen, ko ga je oče peljal v bolnišnico na operacijo. Ni si želel biti operiran.

Zdravnik je očeta vprašal, ali je deček prehlajen.

"Ne, zdrav je," je odvrnil oče. "V redu, če je prehlajen, ga ne moremo operirati," se je glasil odgovor.

Matthias je v čakalnici začel kašljati. Ko ga je zdravnik slišal, je bil vznemirjen. "Ne moremo ga operirati, če je prehlajen," je izjavil.

"Pa saj ni prehlajen," je rekel oče. "Samo operacije se boji."

Zdravnik je zmajal z glavo. "Ne moremo tvegati," je odgovoril. "Operacijo bo treba prestaviti."

Matthias se je nasmehnil od olajšanja, ko je slišal novico. Oče je bil razočaran, ker se je njegov sin pretvarjal, da je prehlajen, razumel pa je, da je deček prestrašen. Tudi sam bi se bal.

Oče in mama sta še molila.

"Prosim, daj Matthiasu moč, da zdrži operacijo," je molil oče.

Tudi Matthias je molil: "Dragi Bog, ne želim operacije."

Čez leto dni, ko je imel 7 let, je zdravnik dejal, da je čas za operacijo. Oče in mama sta znova molila. Prijatelji iz cerkve so molili. Mama je odpeljala sina v bolnišnico.

"Kako ti je ime?" je vprašal zdravnik.

"Matthias," je odvrnil deček.

"Koliko pa si star?"

"Sedem,"

"Ali imaš v šoli dobre ocene?" je nadaljeval.

"Petice dobivam," je odgovoril Matthias.

Mama je fotografirala Matthiasa, preden ga je zdravnik uspaval. Potem je šla v čakalnico in molila.

Ko se je deček prebudil, je ležal na isti postelji, a v drugi sobi. Ob postelji je z nasmehom stala mama. Povedala je, da je Matthias v sobi za okrevanje. "Vesela sem, da si bil tokrat operiran."

Zdravnik je dejal, da je bila operacija uspešna. Ko so čez nekaj tednov sneli povoj, dečkov popek ni bil več izbočen. Na pogled je bil povsem običajen popek.

Matthiasovo življenje se je spremenilo. Pred operacijo ni smel teči in skakati, da ne bi poškodoval popka. Danes ima 10 let in teče najhitreje v razredu. Med tekanjem in poskakovanjem med šolskim odmorom se spomni operacije, se ustavi in se zahvali Bogu. "Dragi Bog, hvala, da je bila operacija uspešna," tiho moli.

Matthiasova mama Sylette je učiteljica na univerzi Southern Carribean v Trinidadu in Tobagu. Del daru trinajste sobote bo namenjen odprtju učnega centra središča misijonarje na univerzitetnem ozemlju.

15. maj 2021

JUNIORJEVA SKRIVNOST

Junior, 14, Kolumbija

V začetku devetnajstega stoletja so adventisti odpravili na otoke San Andres in Providencia, ki pripadata Kolumbiji, vendar sta severno od Paname. Leta 1901 je S. Parker Smith (sin Uriaha Smitha) z ženo odprl šolo v San Andresu. Leta 1908 je Smith v reviji Review and Herald zapisal, da je na San Andresu cerkev z 19 verniki in večja na Providencii ter da je adventistično delo na otokih v glavnem potekalo zaradi šole. Med letoma 1916 in 1917 je v celinsko Kolumbijo prišlo več kolporterjev.

Junior ima komaj 14 let, pa je k Jezusu pripeljal že 50 ljudi v svoji domovini Kolumbiji. Kako mu je to uspelo?

Juniorjev oče je poljedelec, ki goji kasavo, riž in koruzo. Mama je šivilja, ki šiva obleke in izdeluje sandale. Junior ima 12 bratov in sester. Sam je najmlajši. Ko je imel 5 let, so se starši pridružili Krščanski adventistični cerkvi. Tisti čas je poplava uničila družinsko kmetijo in preselili so se više v gorsko vasico Floralito. Najbližji molitveni dom Krščanske adventistične cerkve je oddaljen 4 ure pešačenja. Ko je Junior že 4 mesece hodil po tej dolgi poti, je dobil zamisel. "Očka, molitveni dom je predaleč," je dejal. "Zakaj ne bi povabili sosedov in se srečevali pri nas doma?" Očetu je bila zamisel všeč. "Amen!" je rekel. "Po bogoslužju jih lahko povabimo tudi na kosilo."

Junior je z bratom šel do sosedove hiše. "Dober dan," je pozdravil. "Ali bi želeli priti v naš dom na bogoslužje?"

Nekateri so bili za in drugi ne. Kadar je kdo od sosedov zavrnil povabilo, je Junior omenil, da bo po bogoslužju postreženo tudi kosilo.

"Odlična hrana bo," je rekel.

"Kakšna hrana?" so spraševali sosedje. Mnogi so bili revni in niso imeli veliko hrane, ker je bila tisto leto slaba žetev.

Junior je zdrdral ves jedilnik.

"Mama bo pripravila polnozrnat kruh, sladko koruzo, ovito v koruzne liste, lečo, fižol in narezano palmo, paradižnike v limoninem soku," je končal.

Prvo soboto je k bogoslužju in na kosilo prišlo sedem sosedov. Naslednjo se je prikazalo 16 ljudi. Tretjo je prišla vsa vas 32 ljudi. 8 se jih je krstilo v naslednjih 7 mesecih.

Čez čas je Juniorjev oče ugotovil, da je prevoz zelenjave na tržnico predrag. Zato se je družina preselila v drugo vas, Chalan. Molitveni dom je bil oddaljena uro hoda in mama je predlagala, da v sosedinem domu odprejo cerkev na domu. Prvo soboto so se sešle tri družine.

Oče je vprašal Juniorja, ali je dovolj pogumen, da bi pripravil evangelizacijo. Deček je imel 7 let in je pred kratkim izročil srce Jezusu. Strinjal se je, da bo poskusil v cerkvi na domu. Po sedemdnevnem srečanju so se krstili trije.

Ko je cerkev rasla, sta se Junior in njegov brat odločila, da gresta od vrat do vrat vabit sosede k proučevanju Svetega pisma.

Potem ko so proučevali v eni od hiš, se je krstilo vseh 6 ljudi. Cerkev na domu je zrastle v polno zasedeno in lastnik je sedaj starešina.

Junior je hotel narediti še več, zato je začel oznanjati na ulici. Junior, brat in starši so menjaje oznanjevali vsak večer 4 mesece. Krstilo se je 23 ljudi.

Ko je oče videl, da so vsi v vasi seznanjeni z adventističnim sporočilom, se je odločil preseliti v naslednjo vas, Turbo. Desetletni Junior je pripravil tri evangelizacije in srečanja za otroke, sad tega pa je bilo 17 krstov.

Danes družina živi v Mutati, kjer je imel Junior dve evangelizaciji in se je 13 ljudi krstilo.

"Rad ljudem pripovedujem o Jezusu," pravi Junior. "Želim si, da bi šli drugi z menoj v nebesa."

Del daru trinajste sobote bo namenjen odprtju učnega središča za usposabljanje misijonarjev na kolumbijski adventistični univerzi v Juniorjevi domovini Kolumbiji.

22. maj 2021

KRST USTRAHOVALCEV

Elina,. 10, Kolumbija

Stopnja pismenosti v Kolumbiji je višja od svetovnega povprečja; več kakor 94 % ljudi zna brati in pisati.

Sedemletna Elina iz Kolumbije je prišla domov v solzah. Mami je pokazala roke, saj so bile njene dlani popacane od svinčnika in imele rdeče pike. V šoli je 9-letnik vzel svinčnik in jo zbadal po rokah.

Učitelj ni želel posredovati, Elini pa je dejal, naj se brani.

"Nočem več v šolo," je jokala Elina.

Mama in oče sta učitelja prosila, naj ne dovoli dečku ustrahovati Eline, ali pa bosta morala na policijo.

Deček je ni več ustrahoval. Neki drug dan pa sta jo napadli njegovi prijateljici in jo brcali v trebuh. Oče in mama sta spet govorila z učiteljem. "Elina se mora naučiti sama braniti," je dejal.

Elina resnično ni več želela v šolo.

Neki dan je učitelj naročil, naj prinesejo v šolo igračo za učni pripomoček.

Elina je prinesla punčko. Dekleti, prijateljici 9-letnika, sta ji jo vzeli in jo udarili v glavo.

Mama se je odločila prepisati Elino na drugo šolo. Tako je deklica pristala v javni šoli v mestu Janeiru. Žal se je ustrahovanje ponovno začelo.

Skupina 10-letnikov je videla, da je Elina pametna, in so se ji začeli posmehovati.

Ravnatelj jih je slišal in jih pokaral.

"Zakaj se posmehujete Elini?" je vprašal dečke. "Saj ni ničesar naredila."

"Vse ve," je rekel eden med njimi, kakor da bi bilo to kaj slabega.

Elina se je prenehala igrati z drugimi otroki. Raje je bila sama. Imela pa je eno prijateljico po imenu Shaila.

Mama se je nečesa domislila.

"Organizirajmo malo skupino za otroke," je rekla Elini. "Otroci naj pridejo v naš dom in te poslušajo, ko jim boš pripovedovala svetopisemske dogodke."

Elina je imela rada svetopisemske dogodke in je povabila svojo edino prijateljico Shailo v petek ob 5 popoldan.

Shaila je, ne da bi povedala Elini, povabila tudi dečke, ki so ji nagajali.

Prvi petek je prišlo 12 otrok in poslušali so poročilo o Davidu in Goljatu. Potem jih je mama nahranila pitami in napojila s sokom. Vsem je bilo všeč in so želeli priti še.

Naslednji petek je prišlo istih 12 otrok, s seboj pa so pripeljali še 4 prijatelje.

Kmalu je na Elinin dom ob petkih zvečer prihajalo 30 otrok, da bi slišali svetopisemske dogodke. V treh mesecih je 10 otrok srce izročilo Jezusu in se dalo krstiti. 4 od krščenih so bili fantje, ki so se Elini posmehovali, ker je pametna. Nič več niso zlobni z njo. Postali so njeni prijatelji. Tudi mama enega teh se je krstila.

Danes ima Elina 10 let in vsak petek pripoveduje svetopisemske dogodke skupini otrok na svojem domu v Kolumbiji.

Ustrahovanje je ne skrbi več. Zdaj načrtuje, kako bi pripovedovala o ljubezni do Jezusa.

Elina pove: "Sanjam o tem, da vodim ljudi k Jezusu. Pa ne za mojo, temveč njegovo slavo."

Elina je prava misijonarka, ki vsak petek na svojem domu pripoveduje svetopisemske dogodke otrokom. Dar trinajste sobote to četrletje bo pomagal odpreti učno središče za usposabljanje misijonarjev na kolumbijski adventistični univerzi v Elinini domovini Kolumbiji. Hvala, ker načrtujete obilen prispevek, ki bo pomagal, da se študentje usposobijo za misijonarje.

29. maj 2021

DEČEK PRIDIGAR
Gabriel, 12, Kolumbija

Kolumbija slovi po dveh proizvodih, ki jih izvažata: po svetovno znani kavi in po smaragdih.

Ko je imel Gabriel 6 let, je v svoji cerkvi v Necocli v Kolumbiji videl pridigati otroke. Rad jih je poslušal govoriti o Jezusu in spraševal se je, kako bi bilo, ko bi tudi sam pridigal.

Neki dan se je po sobotni pridigi odpravil k materi. "Rad bi pridigal," je začel. "Rad bi vedel, kako je pridigati pred zbranimi ljudmi." Mama je bila presenečena, ampak zadovoljna.

"Naj vprašam pastorja," je odvrnila. Gabriel je bil srečen, ker bo morda pridigal. Takoj se je odpravila pogovoriti s pastorjem, ta pa je dejal, da bo o tem razmislil.

Gabriel se je odločil, da bo med pastorjevim razmišljanjem pripravil prvo pridigo. Zelo je imel rad poročilo o tem, kako je Bog ustvaril svet, in še posebej, kako je blagoslovil sedmi dan in ga naredil za sveto soboto. Odločil se je pridigati o stvarjenju. Ker še ni znal dobro brati, je prosil mamo, naj mu prebere poročilo iz 1 Mz 1 in 2. Potem je poiskal adventistični animirani film o stvarjenju in ga pogledal.

Ko je čakal na pastorjevo odločitev, je vznemirjeno pripravljaval pridigo. Vsak dan jo je izboljševal.

Po treh mesecih je oče vprašal pastorja, ali lahko Gabriel poda pridigo pri molitvenem srečanju naslednjo sredo. "Na razporedu sem jaz," je rekel oče. "Ali bi lahko Gabriel govoril namesto mene?"

Pastor se je strinjal, in oče je to povedal Gabrielu.

"Dan, ki si ga čakal, je nastopil," je dejal. "Naslednjo sredo boš pridigal." Gabriel je bil navdušen. "Bog mi je naklonil čas za pridigo," je rekel.

Gabriel si je oblekel čedno srajco in prišel v cerkev ter s seboj prinesel beležko z zapiski. Skupina 25 vernikov je bila presenečena,

ko je oče na prižnico postavil betonsko kocko. Presenečeni so bili, ko so videli, da je nanjo stopil Gabriel in začel pridigati.

Gabriel je bil pred ljudmi nervozen, ampak tudi zelo srečen. Zbrani so pozorni poslušali. Še preden je zavedel, se je 30-minutna pridiga iztekla. Nič več ni bil nervozen in želel je, da bi imel še kaj reči. Ljudje so odšli z molitvenega srečanja, hvaleč Boga za dečkovo pridigo.

Gabriel je želel ponovno pridigati in starši so ponovno govorili s pastorjem. Ko je deček čakal na pastorjevo odločitev, je pripravil pridigo o Jonu in veliki ribi. Nekaj mesecev kasneje je pridigal na večernem srečanju.

Danes ima Gabriel 12 let in pastorji v njegovem mestu so mu naredi vzdevek "deček pridigar". Vsaka dva meseca pripravi pridigo v treh cerkvah po mestu. Včasih pridiga med tednom. Včasih pridiga ob petkih zvečer za stezosledce ali pa ima sobotno pridigo.

Na otroke njegove pridige naredijo velik vtis. Boga si želijo spoznati na enak način, kakor ga pozna Gabriel in nekateri si prav tako želijo, da bi pridigali kakor on. 8 otrok se je krstilo kot sad njegovih pridig. "Rad pridigam, saj pridiganje spreminja življenje Bogu na slavo," pravi Gabriel.

Gabriel je pravi misijonar, ki pridiga za Jezusa. Del daru trinajste sobote bo namenjen odprtju učnega središča za usposabljanje misijonarjev v Kolumbiji, kjer živi tudi Gabriel.

5. junij 2021

POTRPEŽLJIVO VZTRAJEN

Alejandro, 10, Kolumbija

Nacionalni cvet Kolumbije je orhideja Cattleya trianae; nacionalna ptica je andski kondor, največja leteča ptica na svetu po teži in razponu kril; nacionalno drevo pa je voščena palma, najvišja palma na svetu.

3-letni Alejandro se je nekega jutra prebudil v solzah na svojem domu v Santa Marti v Kolumbiji. "Aaaaa," se je drl. Mati je pritekla.

"Kaj pa je?" je vprašala. Alejandro je odvrnil, da je imel strašne sanje. "Mami, sanjal sem, da boš zgorela v ognjenem jezeru," je izdaval deček.

Mama je bila osupla. Z Alejandrovom ni nikoli govorila o tem, da v Svetem pismu piše, da bodo hudobni umrli v ognjenem jezeru, potem ko Jezus znova pride. "Kako pa veš za ognjeno jezero, če pa ti tega nisem nikoli povedala?" je vprašala.

Alejandro pa pove, da je videl to jezero v sanjah.

Sanje so se znova in znova ponavljale in vsakič se je prebudil v solzah. Neki dan je stopil do mame z nenavadno prošnjo. "Mami, rad bi šel v cerkev," je dejal.

Mama je odraščala v adventistični družini, a že dolgo ni hodila v cerkev. Ni ji bilo jasno, kje je Alejandro slišal za cerkev in tudi ni hotela iti. "Ne bodi tako nadležen," mu je rekla.

"Aaaaaa!" je vreščal Alejandro. Šel je v sobo in jokal. Ko ni imel več solz, se je vrnil k materi. "Mama, rad bi šel v cerkev," je ponovil.

Mama ni bila zadovoljna. "Prenehaj! Nočem v cerkev!" je odvrnila. "Aaaaa!" To se je dogajalo vsak dan.

Končno je mama v soboto odpeljala dečka v molitveni dom Krščanske adventistične cerkve. Alejandro je bil presrečen in je rotil mater, da naslednjo soboto spet gresta. Mama ga je peljala. Čez čas je izvedel, da se cerkev shaja tudi med tednom, in jo je rotil, da gresta.

Mama ga je ob nedeljah, četrtnih in petkih vodila na molitvena srečanja. Pa to še vedno ni bilo dovolj.

"Ali je še kateri dan, ko lahko greva?" je spraševal.

Po nekaj mesecih se je Alejandro z mamo, očetom in starejšim bratom preselil v drugo mesto, v Kartageno. Mama je spet vodila Alejandra na vse cerkvene programe.

Malo pred njegovim četrtnim rojstnim dnem je imel Alejandro posebno prošnjo.

"Mami, rad bi se krstil," je rekel.

Mama se je pogovorila z vodstvom cerkve.

Pastor je odgovoril: "Ne, premlad je še."

Alejandro pa je še prosil za krst. Želel je izročiti srce Jezusu. Mama se je vrnila k pastору in ga rotila, naj krsti njenega sina. "Alejandra bom krstil, če se strinjate, da ga vzgajate kot adventista," je predlagal pastor. Mama je obljubila in Alejandro se je lahko na veliko veselje krstil.

Potem ga je prešnila še ena zamisel. Rad je poslušal pridigarje v cerkvi in tudi sam si je zaželel pridigati o Jezusu.

Mami je rekel: "Mama, rad bi bil kakor oni. Rad bi bil otroški pridigar." Mama je poiskala knjige o tem, kako poučevati ljudi o Svetem pismu, in jih brala Alejandru. On pa je začel pridigati.

Neki dan je naznanil, da si želi, da bi se krstila mama. Potem je to isto želel za 20-letnega brata in očeta. Ali uganete, kaj se je zgodilo? Mama, oče in starejši brat so vsi izročili srce Jezusu.

Alejandro je srečen. Njegova potrpežljiva vztrajnost se je splačala. K Jezusu je pripeljal vso družino. Alejandro je pravi misijonar. Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti učno središče za usposabljanje misijonarjev na kolumbijski adventistični univerzi v Alejandrovi domovini Kolumbiji.

12. junij 2021

MOLITVE MED ODMOROM

Angie, 17, Mehika

Začetek misijonskega adventistična dela v Mehiki sega v leto 1891, ko se je ameriški krojač S. Marchisio odpravil v Mexico City prodajat angleško izdajo knjige "Veliki boj." Dve leti kasneje, leta 1893, je skupina misijonarjev, vključno z Danom T. Jonesom, dr. Lillis Wood, Ido Crawford, Oro Osborne in Alfredom Cooperjem z ženo prispela v Guadalajaro in pomagala odpreti zdravniško misijo in šolo. Kasneje se je klinika razvila v sanatorij Guadalajara, prvi adventistični poskus zdravniškega misijonarskega dela zunaj ZDA.

Angijin starejši brat Elmer je po sobotnem bogoslužju v Tacotalpi v Mehiki sklical najstnike v molitveni dom.

"Zamisel imam," je dejal. "V ponedeljek se začne pouk. Organizirajmo molitveno srečanje enkrat tedensko med odmori."

Angie je bila srečna ob misli na molitev, petje in pogovor o Jezusu med 45-minutnim odmorom v javni šoli, ki sta jo z bratom obiskovala. Elmer je obiskoval zadnji razred, sama pa je imela pred seboj še dve leti.

Bila pa je vznemirjena ob misli, kako se bodo na to odzvale njene prijateljice iz cerkve. Ko se je ozrla naokrog, da bi videla odzive, je dekle vzkliknilo: "Odlična zamisel! Imejmo to molitveno srečanje vsak dan!"

10 mladih se je strinjalo, da se vsak dan zberejo k molitvi.

"Povabite še druge iz razreda, da se nam pridružijo;" je dodal Elmer.

V ponedeljek se je v odmoru zbralo 18 mladih na velikem šolskem dvorišču, ki so ga obdajale šolske stavbe. Pet jih je bilo iz drugih adventističnih cerkev, trije pa niso bili adventisti.

Skupaj so zapeli, molili in Elmer je prebral besedilo iz knjige za mlade. Potem so se pogovarjali o njem. Zapeli so še eno pesem in končali z molitvijo.

Drugi učenci so opazili dogajanje in prisluhnili. Naslednji dan se je v molitveni skupini zbralo 22 mladih. Učitelji so se začeli pogovarjati o molitveni skupini, in kmalu je zanjo slišal tudi ravnatelj. Ni mu bilo všeč. Elmerja je povabil v urad. "Prenehajte moliti na šoli," je dejal. Elmer je sporočil novico drugim adventističnim učencem, vendar niso bili pripravljene prenehati. Pogovorili so se s starši in molili. Prebrali so zakonik in videli, da obstaja pravilo, ki pravi, da med odmori ne smejo imeti molitvenih srečanj.

Učenci niso želeli biti neposlušni ravnatelju. Odločili so se moliti za Svetega Duha, da bi spremenil ravnateljevo srce.

Minilo je nekaj tednov in nastopil je čas za letni zbor stezosledcev. To je čas, ko stezosledci teden dni vsak dan nosijo rumeno rutico in vsakomur povedo, da so kristjani.

Elmer je pogumno prosil ravnatelja za dovoljenje, da bi adventistični učenci v šolo lahko nosili rumene rutice. Ravnatelj je molčal.

Po nekajminutnem premisleku je vprašal: "Čemu to počnete?"

"Praznujemo kot člani stezosledcev, vodje adventistov pa so nas spodbudili nositi rutice," je odvrnil Elmer. Na njegovo presenečenje jim je ravnatelj dovolil nositi rutice.

Še večje presenečenje pa je bilo, da jim je ravnatelj po koncu tedna stezosledcev dovolil imeti molitvena srečanja med odmori.

Angie se je pridružila bratu Elmerju in drugim adventističnim učencem, ki se med odmorom zahvaljujejo Bogu, ker uslišuje njihove molitve.

"Hvala, ker deluješ v srcu učencev, ravnatelja, učiteljev in posebej v mojem," je molila Angie.

Angie je prava misijonarka, saj oznanja Jezusa z molitveno skupino v šoli. To četrletje bo del daru trinajste sobote pomagal odpreti učno središče za usposabljanje misijonarjev na univerzi Montemorelos v Mehiki. Elmer študira na tej univerzi za pastora, Angie pa je nova voditeljica šolske molitvene skupine.

19. junij 2021

GLASBA ZA JEZUSA

Miguel, 11, Mehika

Mehičani resno jemljejo šport. V predosvajalskih časih so poražence obredne igre z žogo pogosto usmrtili. Še vedno obstajajo nevarni športi, kot sta bikoborba in rodeo (izhaja iz Mehike), kjer tekmeči tvegajo življenje. Najbolj priljubljen šport v Mehiki je nogomet.

Miguelu ni bilo do domače naloge. Ko je kmalu po poldrugi uri prišel domov, si je rekel: "Ves popoldan in večer imam na voljo, da opravim matematiko, fiziko in branje."

Najprej je pojedel kosilo. Bilo je njegovo najljubše, špageti s paradižnikovo omako in vegetarijanskimi kroglicami. Rad je imel tudi solato iz paradižnika, kumar in špinače.

Ko je pojedel, ga je mama spomnila na domačo nalogo. "Miguel, pojdi narediti domačo nalogo," je rekla. Miguel je bil žalosten.

"Pozneje, mama," je odvrnil.

Šel je v sobo in na plano potegnil zbirko plastičnih dinozavrov, da bi uprizoril boj med njimi. Ko se je naveličal te igre, je vklopil televizor in gledal risanke. Ko ga je to pričelo dolgočasiti, je pograbil mamin telefon in na Youtubu gledal posnetke, kako narediti dinozavra iz gline. Sonce je kmalu zašlo in mama ni bila zadovoljna.

"Miguel, pridi sem!" je zavpila. "Narediti moraš domačo nalogo."

Miguel je hitro pograbil nahrbtnik in se zelo počasi odpravil v jedilnico ter sedel za mizo. "Prihajam, prihajam!" je zavpil

Mama je sedela z njim, medtem ko je delal domačo nalogo. Hotela se je prepričati, da jo bo dokončal.

Ista zgodba se je ponavljala iz dneva v dan. Mama ni vedela, kaj naj naredi, da bi Miguel delal nalogo.

Neki dan je Miguel v počitniški svetopisemski šoli slišal za glasbila, mami pa je objavil, da si želi naučiti igrati krščansko glasbo na violini. Mama je poiskala mladega učitelja glasbe, ki je pravkar

diplomiral na univerzi Montemorelos in ga prosila, ali lahko Miguela uči igrati violino.

Potem pa je pomislila: Zakaj bi se samo Miguel učil igrati? Vsi otroci v cerkvi se lahko učijo – in prav tako njihovi prijatelji, ki Jezusa še ne poznajo.

Mama je organizirala glasbene urice za Miguela in druge otroke. Skupina je bila sprva majhna, a je rasla, ko je zanj izvedelo več staršev in otrok. Čez eno leto je Miguel igral violino na posebnih glasbenih prireditvah v cerkvi. Drugi otroci so ga videli igrati in so želeli igrati kakor on. Kmalu je vsak četrtek in petek v cerkev prihajalo 45 otrok, da so se učili igrati violino, kitaro, zvončke, flavto in klavir.

Miguel rad igra violino. Ko po novem pride iz šole, poje kosilo in takoj odnese umazano posodo v kuhinjo in počisti mizo. Mami ga ni treba opominjati, da naredi nalogo. Želi si jo narediti, da lahko igra violino. Ko dokonča nalogo, gre v dnevno sobo igrati violino. Rad igra melodije iz cerkvene pesmarice, še posebej pesem "Raje imam Jezusa". Če mu pred spanjem ostane še kaj časa, se poigra z dinozavri.

Mama je presenečena nad spremembo v Miguelovem vedenju. Nič več ne gleda televizije ali posnetkov na telefonu. Ni mu do video igrice ali brskanja po spletu. Zakaj? Ker nima časa. Ob četrtek in petek ima učne ure iz violine in za igranje potrebuje veliko vaje. Miguel ne pogreša starega življenja.

"Ne bi rad zapravil svojega časa za igranje video igrice," pravi. "Rad bi služil Gospodu."

Miguel je pravi misijonar z glasbo. To četrletje bo del daru trinajste sobote namenjen odprtju učnega središča za usposabljanje misijonarjev na univerzi Montemorelos nedaleč od Miguelovega doma v Mehiki.

26. junij 2021

DAR ŽIVLJENJA

Adrian, 15, Mehika

Mehika je zelo pomembna v selitvenih vzorcih mnogih vrst živali. Nešteto rac in gosi vsako jesen prileti v mehiške gore. Milijoni ogroženih metuljev monarhov vsako leto prileti iz ZDA prezimit na gozdnatih vrhovih v vzhodni zvezni državi Michoacán.

Sobotnošolski učitelj je naznanil nekaj pomembnega otrokom v Montemorelosu v Mehiki. "Vem za dečka, ki je bolan," je rekel učitelj. "Pojdimo popoldan na obisk k njemu in molimo z njim ter mu kaj podarimo." Učitelj je menil, da se bo ob določenem času v adventistični cerkvi prikazalo nekaj otrok. Prispel je s plastično vrečo, polno hrane v pločevinkah ter čilijem, kar bo dar v imenu skupine. Na njegovo presenečenje je prišlo vseh 15 otrok in vsak je imel darilo. Nekateri toaletni papir in milo. Drugi fižol, riž, sladkor in sol.

Z dvema avtomobiloma so se nato odpeljali proti hišici. Hiška je imela eno samo sobo z dvema posteljama. 15-letni Adrian je sedel na eni od postelj. Njegove bergle so bile prislonjene ob zid. Adrianov oče in njegov 7-letni brat sta spala na drugi postelji. V sobi je bil še štedilnik in majhen hladilnik.

Vseh 15 otrok se je stisnilo v sobo okoli Adrianove postelje. 12-letna Eli je odprla Sveto pismo in prebrala Psalm 23: "Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka."

Adriana ni zanimalo branje Svetega pisma. Imel je multiplo sklerozo in čeprav je imel komaj 15 let, je že preživel nekaj srčnih kapi. Skrbelo ga je zdravje. Besede Psalma pa so pritegnile njegovo pozornost. "Tudi ko bi hodil po globeli smrtne sence, ne bojim se, se ne bojim hudega, ker ti si z menoj." Je brala Eli. V Adrianovem srcu je zagorela želja, da bi Boga bolje spoznal. Zapeli so pesem o Bogu in učitelj je molil za Adriana.

"Hvala, Bog, da smo lahko videli Adriana," je govoril. "Prosim, blagoslovi ga in njegovo družino in njegovo življenje."

Učitelj je Adrianu ponudil, da ga vsako soboto pelje v cerkev. Deček je vzdiknil: "Krasna zamisel! To bi mi bilo res všeč!"

Otroci so se spet nagnetli v avtomobila in se odpeljali nazaj v cerkev. Vožnja je minevala v tišini. Vsak je razmišljal, kako čudovit dom ima in dobro zdravje. Sramovali so se svojega pritoževanja staršem zaradi malenkosti.

Naslednjo soboto je učitelj pobral Adriana in ga pripeljal v cerkev. Deček se je takoj počutil kakor doma. Po toplih pozdravih je rad poslušal svetopisemske dogodke. Tedni so minevali in on je vse bolj poznal Boga, še posebej pa je imel rad poročilo o Jobu, ki je zelo trpel, a nikoli izgubil vere. Želel je biti kot Job. Adrian je cerkev obiskoval 3 mesece. Otroci sobotne šole pa so ga tu in tam obiskali na domu.

Potem je učitelja neki dan poklical Adrianov oče. Naznanil je: "Imam pomembno novico. Ampak ne bom vam tega povedal jaz. Počakajte trenutek." Telefon je izročil Adrianu.

"Razmišljal sem." Je začel Adrian. "Rad bi se krstil. Kaj mislite?" "To je čudovita novica!" je vzdiknil učitelj. "Najboljša odločitev tvojega življenja!" Obljubil je, da bo vse pripravil za krst. Adrian je telefon podal nazaj očetu. "Moj sin ima več poguma kakor jaz," je rekel oče s tresočim se glasom. "Sam se še nisem odločil za krst."

Otroci sobotne šole so bili navdušeni, ko so slišali, da želi Adrian izročiti srce Jezusu. Po proučevanju Svetega pisma se je Adrian krstil, otroci sobotne šole pa so bili ob njem. Krst so tudi posneli kot darilo Adrianu. Adrian je prvi in edini adventist v njegovi družini in moli, da bi se neki dan krstil tudi njegov oče, ki na ulicah čisti čevlje.

"Pravilno sem se odločil, ko sem se krstil, saj živim edino, ko sem z Bogom," pravi Adrian.

Otroci sobotne šole so pravi misijonarji, saj so Adriana spoznali z Jezusom, zdaj pa je pravi misijonar tudi Adrian, ki moli za očeta. Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti učno središče za usposabljanje misijonarjev na univerzi Montemorelos nedaleč od Adrianovega doma v Mehiki. Hvala za vaš obilni dar, s čimer boste pomagali študentom, da se usposobijo za misijonarje na univerzi Montemorelos in 12 drugih univerzah in fakultetah po Srednjeameriški diviziji.